І на тім рушникові Оживе все знайоме до болю: І дитинство, й розлука, Й твоя материнська любов. (за поезією Андрія Малишка). Твір 11 клас

Із давніх-давен зверталося і звертається нині людство в піснях і молитвах, віршах і поемах до своєї берегині - до матері, уславлюючи її благословенне ім'я. Мати дарує людині життя, надихає на добрі справи, віддає все, що має: тепло своєї душі, своє серце і безмежну любов. Її колискові супроводжують нас протягом всього життя, а її мудре слово допомагає долати труднощі.

Саме цьому образові присвячені найкращі твори відомих світових митців. Їй, дорогій і милій, єдиній і коханій присвячували свої поезії Шевченко і Леся Українка, Симоненко і Малишко.

Твори Андрія Малишка про матір - «Пісня про рушник», «Не стій, мати, коло хати», «Яблуні» сповнені прекрасних почуттів до жінки, що випестила, викохала його, дала життєвий заповіт:

Мене навчала мати ще колись:
– Як виростеш, моя мала дитино,
То мудрим будь і мужнім будь в житті, –
Скупі два слова. Нелегкі два слова.

У цьому вірші образ матері наче огорнутий серпанком найніжнішої любові і глибокої пошани.

Гімном материнської любові можна назвати вірш «Пісня про рушник», що увійшов до збірки «Серце моєї матері». Ліричний герой Малишкових творів згадує своє босоноге дитинство, турботливі материнські руки.

Йому затишно, коли він воскрешає у своїй пам'яті зворушливий образ рідної неньки. Мати для кожного – то найрідніша в усьому світі людина.

Можна вибирати друга і по духу брата,
та не можна рідну матір вибирати,-
писав інший видатний український поет Василь Симоненко.

Поезія Андрія Малишка пройнята материнським теплом і синівською вдячністю. Кожний рядок його віршів випромінює любов і доброту.

У «Пісні про рушник» поет закохано пише і про українську землю. Тут і «росяниста доріжка», і «зелені луги», і «солов'їні гаї», і «тихий шелест трав». Такі ніжні поетичні образи надають творові ще більшої краси. Вони дорогі поетові з дитинства, так само, як і образ рідної неньки, який зігрівав його душу протягом усього життя:

Я знаю, що навіки і віднині
Мені очей старечих не забуть,
Подвір'я тихе і дідівську хату,
Казок дніпрових золоті мости,

Тебе, маленьку, рідну, сивувату,
Дано навіки в серці пронести.

Мати - це символ чистоти та любові, а образ рушника у вірші - символ життєвого шляху, долі. З яким душевним теплом автор говорить про матусю: «рідна мати моя», «твоя незрадлива усмішка, засмучені очі хороші твої». Образ матері в «Пісні про рушник» набуває узагальненого значення. З глибинних джерел народнопісенної творчості черпає Малишко барви для змалювання образу матері, яка проводжає свого сина в далеку дорогу:

Рідна мати моя, ти ночей не доспала
І водила мене у поля край села,
І в дорогу далеку ти мене на зорі проводжала,
І рушник вишиваний на щастя дала.

Коли слухаєш пісню, створену на ці слова, аж сльози навертаються на очі від ніжності і зворушення.

В материнських очах - тривога і смуток, сподівання на щасливу долю сина, побажання йому добра в невідомім краю. Мати розлучається з сином і дуже сумує, але вірить у щасливе майбутнє своєї дитини: і запорукою щастя є «рушник вишиваний», який завжди оберігатиме від будь-якого лиха.

Я візьму той рушник, простелю, наче долю,
В тихім шелесті трав, щебетанні дібров,
І на тім рушничкові оживе все знайоме до болю:
І дитинство, й розлука, й твоя материнська любов.

Вишиваний рушник здавна сприймався українцями як один із оберегів родинного життя, він символізував долю, життєву стежку. Дівчата дбають про них, готують до весілля, щоб подружнє життя було щасливим. А при одруженні в найурочистішу хвилину молодята стають саме на рушник - запоруку вірності та любові.

«Пісня про рушник» стала справжньою перлиною в українській поезії двадцятого століття. Вона і в майбутньому пробуджуватиме в наступних поколінь найсвітліші почування.

Хотілося б нагадати прекрасні слова Олеся Гончара про поета: «Він полишив нам золоті розсипи своїх поезій, нев'янучу красу своїх пісень... Вогнистий син України, улюбленець народу... співець життя, молодості, любові - такий він для нас, незабутній Андрій Малишко».